

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Croesvs Et Codrvs. hoc est, Copiæ Et Inopiæ Damna vel
Lvcra, à bono iustoq[ue] Mundi Gubernatore Deo
Distribvta**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1648

§. 8. Cur diuitiæ laquei vocentur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52359)

ci, vrgebat sacerdos: ille autem negabat, id sibi integrum esse; eò quòd cor sibi praesens non esset, sed illud auulsum è pectore, inter aureos in cista nummos attineretur. Dixit, & vixit. Vt dicti fides constaret, referatâ cistâ, miserum cor, mille curis, tamquam spinis, confossum, in medio fulgentium nummorum repertum est. Quo prodigio, quid aliud dicere voluit benignus hominum pater, quàm, *Diuitia si affluant, nolite cor apponere?* si arrideant, nolite totis manibus inuolare, sed eas non secus ac spinas tractate. Spinis enim, si quando portandæ sunt, aut attingendæ, trepidis & cautis, non pressis manibus tangimus, libenterque dimittimus. Sic & diuitiæ non sine metu sunt apprehendendæ, & explicatis manibus à nobis dimittendæ, quando vel merces, vel eleemosyna danda, vel liberalitas, vel patientia in earum amissione exercenda. Quisquis eis cor apponit, adhamatur: quisquis illas pressis manibus retinet, sauciatur. Faciliusque est spinas induere, quàm euellere.

§. VIII.

Cur diuitia laquei vocentur?

Nec spinis tantùm diuitiæ, sed etiam laqueis

Psal. 61.
81.

queis comparantur, quibus Stygij anima-
 rum venatores humanum genus solent ir-
 retire, teste S. Bernardo in illud Psalms: *Ipsē*
liberavit me de laqueo venantium. Horum
 autem venatorum laquei sunt tentationes
 atq; peccata. In quos laqueos incidunt, qui
 diuitias sitiunt. Quid enim mali non faci-
 unt, vt bona caduca adipiscantur, vt amif-
 sa recuperent, vel vendicent? Hoc est, quod
 Apostolus commonuit: *Qui volunt diuites*
fieri, incidunt in tentationem & in laqueum
diaboli. Inter omnia metalla auro nullum
 est nobilius, sed nullum quoque grauius;
 quo ipso pondere auri Conditor voluit ho-
 minibus indicare, quantum sit in eo onus,
 quantum corporis & mentis impedimentū,
 ad cælum euolare cupientis. Qua de caussa
 etiam Poëta ait:

Diuitias fugito, pondus graue celsa petenti:
Impediunt animū, nec bene velle sinunt.

Parum refert, aureis, an ferreis compedibus
 ligeris. Absalom pulcherrimos nutrebat
 capillos, adeò vt nonnulli scribant, illos in
 ornamentum à mulieribus emtos. Illi ta-
 men ipsi pulchri capilli in laqueum ei fue-
 runt, quo suspenderetur. Quin & in onus;
 indicat enim diuina pagina, caesariem eum

S. Bern.
 in Psal.
 90 ho-
 mil. 3.

1 Tim. 6.
 9.

2. Reg.
14. 26.

§ Chry-
sost. hom.
7. de pœ-
nit.

grauasse, eaq; propter tondebatur, & quan-
do tondebat capillum, ait (semel autem in anno
tondebatur, quia grauabat eum casaries) pon-
derabat capillos capitis sui ducentis siclis, ponde-
re publico, id est, ducentis vncijs. Tales sunt
diuitiæ, & onerant, & ligant, atque idcir-
co pili faciendæ, & rondendæ. Quocirca
rectè monet Chrysostomus: *Superflua quæq;
amputa, & fac pauperibus supplementum.*
Nam si calceamenta quis supra mensuram pe-
dibus adegerit, itinere certè prolixiore sentiet
impedimenta; & vestimentum induens corporis
staturam excedens eodem implicabitur modo.
Quòd si superfluum ubiq; inutile est, in pecuniâ
fortius multò: & qui supra quod satis est, han-
dent, non modò in ipsa sufficientia, sed in quibus-
dam necessarijs impediuntur. Nam qui de foris
in agone currunt, & ipsa exuunt vestimenta;
viam verò in calum ferentem, & eandem ar-
duam, & arduam tot cum impedimentis, qua
modo poteris ambulare? *Veloci enim & expe-
dito cuiquam panè impossibile est consequi salu-
tem.*

§. IX.

Pecunia iniuste acquisita, utiliter perditâ.
Quam vt nonnulli consequantur, sin-
gulari beneficio Deus ab eis opes, tamquam
onera